

Med Charlotte Walentin vet man aldrig vad som väntar

Måleri, skulptur och textil i Ljuv förening på Galleri Ping-Pong.

Carolina Söderholm, Sydsvenska Dagbladet, 11.04. 2020

Är det ett stycke himmel eller hav som Charlotte Walentin draperat på väggen? Nej, varken vatten eller luft kan falla i sådana precisa veck. Ändå fångar hon oceanens djup och aftonens ljus över horisonten. Det är något som kräver planering. Tusch ska målas på duken i nyanser som följer på varandra likt vågor. Sedan ska det vikas och hängas. På Galleri Ping-Pong avtecknar sig hennes verk hemlighetsfullt likt strandens snäckor eller fragment av en gäckande ridå. Blicken dras lika mycket till deras skarpa kanter som gömda ytor. Jag tänker på hur en sluten solfjäder kan öppna sig en aning för att låta skymta det som annars är dolt.

Med Walentin vet man just aldrig vad som väntar. Hon tar material och gör som hon vill. Det kan vara speglande plexiglas, klotterpelare och trassel. Denna gång är det måleri som också är skulptur och textil. Alltså repar hon i det skira men storslagna verket "Corral" upp den silkeslena väven i tunna trådar. Färgskalan rör sig från blek korall och aprikos till skymningsviolettt och duvgrått. Mot väggen bildar trådarna en mjuk båge, som i varje ände ännu håller samman i vävens form. Det är vackert så det förslår.

"Nedslagna ögon. Öppna ögon. Stängda ögon. Trådar falla. Trådar sitta. Trådar mellan. Öppna ögon tråda fram."

Så skriver Malmöpoeten Iman Mohammed i sin text till utställningen. Känsligt fångar hon Walentins glidning mellan motsatser. Mellan det som är öppet och slutet, det som binder ihop och faller isär. På ett plan handlar det om färg, form och sinnlighet. Men där finns också något mer. Hennes verk har en förmåga att te sig på en gång självklara och överrumplande, som satte de reglerna ur spel.

"Målning är en analogi för något osynligt och obegripligt: att ge det form och ge det räckvidd. Och det är därför bra målningar är obegripliga." Citatet av den tyske mästermålaren Gerhard Richter från 1981 har skvalpat runt i mitt huvud ganska länge, och jag vet inte om jag är helt överens med det. Men Charlotte Walentin lyckas få något osynligt och obegripligt att materialisera sig i pigment och textila fibrer på galleriväggen. Att veta exakt hur hon gått tillväga förändrar inget i sak. Ungefär på samma sätt som att naturvetenskapens lära om ljus, optik och atmosfär knappast förklarar skönheten i att transparent luft och vatten blir till blånande himmel och hav.

